

Бригадни генерал Милосав Симовић, командант Четврте

ВЕШТИНА КОМА

Командовање и рад са људима јесу уметност. Сви људи су истовремено исти и различити. Сто људи, сто ћуди. Треба их кудити и хвалити. Према свакоме бити исти, али и различит, и из свакога на посебан начин извући најбоље. Млад официр, и не само млад, сваки официр, не сме и не треба да бежи од чизама, трупe и војске, каже генерал Симовић.

Четврта бригада Копнене војске, која наставља традиције Првог пешадијског пука „Књаз Милош Велики“, формирана је од припадника 78. моторизоване бригаде и делова 549. моторизоване и 52. мешовите артиљеријске бригаде. Команда бригаде је у Врању, а јединице су стациониране на територији општина Врање и Бујановац. Зона одго-

ворности бригаде обухвата територије општина Врање, Бујановац, Прешево, Трговиште, Владичин Хан, Сурдулица, Босилеград и Црна Трава. Тежишни задатак Четврте бригаде КоВ изузетно је одговоран – обезбеђује 117 км административне линије са Косметом и контролише 585 квадратних километара Копнене зоне безбедности.

Дан јединице је 31. јануар, који се обележава у знак сећања на датум

када је 1878. Врање ослобођено од Турака. Тај дан и славу Свети Атанасије Велики обележавали су и припадници 1. пешадијског пука и 78. моторизоване бригаде.

О највећој бригади Копнене војске разговарамо са бригадним генералом Милосавом Симовићем. Он је оличење војника – строг, дисциплинован и правичан, а кад треба и друг. Иако је због добротинастава које чини

НДОВАЊА

омиљен међу становништвом Пчињског округа, остао је скроман, оличен хришћанским врлинама.

■ *Господине генерале, формирањем Четврте бригаде, 30. јуна 2007, сављена је шачка на организацијске промене у Војсци Србије. Како је командовао јединицом која је размешћена на 23 локације, а од тога је 15 у Копненој зони безбедности?*

– Сложено и динамично. Реч је о извршавању дневних редовних, планских и ванредних задатака. То подразумева стално и потпуно праћење стања у јединицама бригаде, укључујући и Копнену зону безбедности, и предузимање неопходних превентивних мера како би задаци били доследно и потпуно реализовани. Често не постоји радно време, већ се ради дуже од предвиђеног. Врло је важно познавање људи и стања у зони одговорности. Имамо дугогодишње искуство у командовању бригадом и снагама бригаде у Копненој зони безбедности.

■ *Да ли је тешко радити са људима?*

– Тешко и лепо, некада напорно, али одговорно и часно. Командовање и рад са људима јесу уметност. Сви људи су, истовремено, исти и различити. Сто људи, сто ћуди. Треба их кудити и хвалити. Према свакоме бити исти, али и различит, из свакога на посебан начин извући најбоље. Млад официр, и не само млад, сваки официр, не сме и не треба да бежи од чизама, трупе и војске. Њему треба да буде част када носи заставу јединице и што је одређен да буде командир заставног вода. Командант, а посебно командир, требало би да осећа и воли

Задовољан сам дисциплином и стројевом изграђеношћу припадника бригаде, али на томе треба још радити. Дисциплина и стројева обука јесу почивна азбука у свим војскама света. Не би требало да бежимо од њих, јер је то одлика сваке војске. Само дисциплинована војска побеђује у рату и миру.

гађања и вежбе, да не избегава обуку на терену због кише, сунца, хладноће и лошег времена. Да не бежи од људи. Да њима командује и са њима разговара. Да буде на челу јединице када је најтеже.

■ *Колика се пажња посвећује обуци? Тачније, колико током године изведеће бојевих гађања, вежби на терену, показних вежби, курсева?*

– Поред Копнене зоне безбедности, и обука је приоритет у извршавању свакодневних војничких задатака. Само у току 2010. изведена су 1.262 гађања из пешадијског наоружања, прошле године нешто мање. Из артиљеријског, оклопног и АРЈ ПВД изведено је 41 гађање. У претпрошлој години извели смо 108 вежби на терену и тактичких вежби са бојевим гађањем, прошле године 84, а било је више курсева, показних и методско-показних вежби. У претпрошлој години команда бригаде вредновала је степен обучености за извршавање задатака 12 јединица ранга чета – батерија, а прошле године 11.

■ *Мислите ли на евалуацију?*

– Да, мада није добро што непотребно користимо стране речи. Енглески језик треба учити, сарадња са страним војскама треба да постоји, али требало би користити званично ћирилично писмо и наш језик. Постоје наше лепе речи за сваку страну.

■ *База „Југ“ медијски је најзаступљенија. Да ли су и активно ссти у њој најдинамичније?*

– У њој су смештене јединице Четврте бригаде КоВ и оне живе и раде уобичајеним војничким животом са тежиштем на ангажовању у Копненој зони безбедности. У бази „Југ“ били смо више пута домаћини јединицама из наше војске, нашим високим војним руководиоцима и иностраним делегацијама. У њој се реализују курсеви и саветовања наших и иностраних оружаних снага.

■ *Бригада располаже респективним средствима наоружања, што је у складу с мисијом коју има на југу земље. Каква је ситуација са одржавањем технике и набавком средстава наоружања и војне опреме?*

– У условима ограничених новчаних средстава, тежиште у одржавању технике је на правилном руковању и основном одржавању. У прошлој години, без обзира на услове, учинили смо значајан напредак у коришћењу сопствених радионичких капацитета и по питању исправности средстава, посебно мото-технике. Добили смо 860 комплекта М-10 униформе и то је добро, али недовољно. Заштитна опрема која се користи у Копненој зони безбедности у употреби је више година и добро би нам дошао нови контингент. Оптиелектронска средства која употребљавамо веома су битна у условима ограничене видљивости, али нам недостају нова, модернија.

■ *Професионализацијом је решено питање појуне Војске. Како тумачите подајак да је у Четвртој бригади забележен највећи одзив регрута за добро-*

вољно служење војног рока –
 ири кандидата на једно место?

– Материјална ситуација на југу Србије слабија је у односу на северни део земље. Постоји и љубав према војном позиву. Добро је да имамо квантитет, од њега издвајамо квалитет, што је претпоставка да имамо стручне и оспособљене професионалне војнике који могу да одговоре на све изазове војног позива.

■ Да ли су данас услови живота у свим базама значајно побољшани или је комфор за сада привилегија највећих?

– У свим базама Копнене зоне безбедности услови за живот и рад војника и старешина, пристојни су. После обављања дневних дужности

Данас је шешко, али и узвишено бити човек. Постоје људи и нељуди. Настојимо да наш војник и старешина имају мир у души, разум у глави, храброст у срцу и љубав према породици, војном позиву и отаџбини Србији. У добру и злу, у миру, а посебно у рату, морамо остати људи.

војници и старешине могу да се одмарају и одржавају личну хигијену.

■ Посао професионалних војника у базама није лак. На терену

су у сменама по 21 дан и дневно су ангажовани по 12 сати. Дакле, мотивисани су? Да ли на мотивацију утичу дневнице?

– Сигурно је да има интересовања и због дневница. И то је фактор мотивације, али у оквиру припрема за извршење задатака у Копненој зони безбедности не одређујемо људе према том критеријуму. У сваком случају, није лако зарадити дневнице у Копненој зони безбедности Четврте бригаде.

■ Базе данас нису карауле, није су војници граничари, а оије, суочени су са инцидентима које ирвенствено изазивају кријумчари и крадљивци. Да ли су довољно обучени да се заштите у најтежим ситуацијама?

– У Копнену зону безбедности упућујемо обучене људе који имају дугогодишње искуство. После интензивне обуке, у оквиру припрема за ангажовање на том простору, са војницима се изводи и специфична обука за рад у КЗБ. У потпуности су обучени да заштите себе и изврше задатак. Њима командују официри и подофицири који имају искуство у противтерористичким дејствима.

■ *Команда Четврте бригаде има директну везу са „Бондстилком“, а Ви се њовремено састајете са командантом Мултинационалних снага „Исток“.* Како се одвија та сарадња и разумете ли се као колеге официри?

– Сарадња раније 78. моторизоване бригаде, а сада Четврте бригаде КоВ са Мултинационалним тактичким

За резултате и успех бригаде заслужни су сви команданти батаљона и дивизиона, а посебно мој заменик пуковник Зоран Лубура, начелник штаба пуковник Слађан Сјаменковић, пуковници Миломир Ивановић, Мића Бранковић, Дејан и Зоран Сјасић, Божидар Пејић, Горан Сјанковић, мајори Зоран Сјоичков и Бобан Тошић и засјавник Сениша Миленковић.

снагама „Исток“ из КФОР-а траје од 2000, а посебно од 2001. до данас. Она се реализује на састанцима локалног, координационог и командног нивоа и путем једновремених патрола. Имали смо и више заједничких вежби. Разумемо се као колеге официри и као људи.

■ *За Вас кажу да гео државне територије коју је у зони одговорности Четврте бригаде „познајете као свој деј“.* Да ли

је објашњење за то Ваша реченица да „командант не сме да бежи од својих људи и да мистификује своје дужности“? Уостале, колико је важан лични пример команданта?

– Лични пример команданта и командира веома је важан. Командант и командир морају да осећају и воле војску, да не раде из личне користи, због хвалоспева, тапшања по рамену и стимулативних мера. Војници и старешине поштују стручног, поштеног, храброг, пожртвованог и достојанственог вођу. Командир и командант треба да буду амбициозни, али здраво амбициозни. Између својих и интереса јединице, морају увек да раде у интересу јединице. Онда је то и интерес Војске и отаџбине Србије. Командант и командир не треба да траже везе за напредовање. Њихова најјача веза требало би да буде њихова стручност, рад и чист образ. Богу хвала што ми је дао да будем на југу Србије и командујем са таквим војницима, подофицирима, официрима и цивилним лицима какви су припадници 4. бригаде Копнене војске.

Командант и командир морају да воле посао који раде и људе. Истовремено, требају да буду строги, јасни, недвосмислени, али поштени и правични. Моје колеге команданти батаљона и ја, младе потпоручнике који су дошли из Војне академије учимо томе. Учимо их да са много љубави раде свој посао, не очекујући награде и похвале. Ако раде из душе и срца, свакодневни проблеми биће мањи, скоро неуочљиви. Обучавамо их да буду стручни, храбри, пожртвовани и племенити, да буду добри људи, да поштују све грађане без обзира на националну, политичку и верску припадност, да поштују и да се диве страним великим земљама и њиховим војскама, али да воле нашу намучену Србију и нашу милу Српску војску.

■ *Када сте својевремено примали засјаву бригаде од министра одбране рекли сте да ће*

Рај никога не доноси срећу. Њега најмање желе војници. Али ако до њега дође, војници рајују, извршавају наређења и борбене задатке. Треба чинити све да до раја не дође, али ако дође и ако неко мора да гине, то су војници, а не цивили.

припадници бригаде стручношћу, присебношћу и храброшћу пронеће славу засјаве и обезбедиће миран живот свима на југу Србије, без обзира на националну припадност. Тога сте се придржавали прошеклих година и захваљујући томе јединица ужива популарност у Пчињском округу.

– Бригада има углед код свих грађана у Пчињском округу, не само код Срба, већ и Албанаца, Рома, Бугара. Мале ствари могу много да значе, а златна реч отвара гвоздена врата. Како је годинама велики број људи на терену, а реч је о безбедносно-политички осетљивом делу државе Србије, сваки покрет припадника бригаде уочљив је. Сваки припадник у дневном контакту са цивилима на терену претставља бригаду, Копнену војску, Војску Србије и Србију. Цивили у КЗБ, без обзира на националну припадност, осећају искрен војнички, а пре свега људски однос војника и старешина.

Много је примера солидарности припадника наше јединице. Годинама учествујемо у хуманитарним акцијама организованим у Војсци или изван ње. Само у првом полугодишту прошле године за потребе Војне болнице Ниш прикупљено је више од 100 литара крви. Сваке године, у хуманитарно солидарне сврхе, добровољно сакупимо више од 1.500.000 динара.

■ *Народ прича да је племенитост Ваших људи немерљива и да иако рећи нема куће у Пчињ-*

ском округу у коју нисте ушли да помогнете, било да је реч о водоснабдевању, санирању љушева или медицинском збрињавању. Који пример бисте исказали?

– Има их много, посебно у Копненој зони безбедности. Међутим, овога пута истаћи ћу војнике који су доказали присебност и племенитост изван КЗБ. То су разводници Марко Савић и Јелена Маринковић. Марко је пружио прву помоћ и спасио живот бициклисти кога је оборио возач путничког аутомобила. Јелена је у интендантском сервису у кошуљи пензионисаног капетана пронашла и вратила његову уштеђевину од 850 евра и 2.000 данских круна. Сигуран сам да би многи припадници Четврте бригаде Копнене војске исто поступили и на њих сам поносан.

■ Кажете да је Четврте бригаде на терену од 12. фебруара 1999. године. Та неиреквна смотра и будности исцрпљују? Када и како се одмарајте?

– Припадници Четврте бригаде Копнене војске воле свој посао, југ Србије и Србију и због тога не осећају исцрпљеност. У Копненој зони безбедности људи се мењају на 21 дан. Мени и једном броју мојих колега сваки радни дан траје од јутра до мрака, укључујући и суботу. Недељом углавном одмарамо. Посао је напоран и стресан, дуго смо на терену, у чизмама. Да бисмо били мотивисанији за рад и одморнији, одлучили смо да путујемо. Човек је богатији што више види. Претпрошле године, као група грађана преко туристичке агенције почели смо да обилазимо културно-историјске знаменитости Србије. Били смо и на Крфу и Зејтинлику. Посетили смо Будимпешту и Сент Андреју, Праг, Карлове Вари, Беч, Истамбул. Здравље боже, ове године идемо у Италију.

■ Гарнизон у Врању први је у Србији остворио врати грађанству у акцији „Остворени дан“. Имате ли додатака о томе ко-

лико вас је до сада људи посећило и шта их посебно занима?

– Дружење војника и грађана отпочело је 2007, а касније је акција названа „Отворени дан“. Тада смо акцију правили само за основну школу „Вук Караџић“, а касније за све школе и грађане. У просеку, тог дана у касарну дође пет до седам хиљада људи, а пре две године било је их више од 7.000. До сада је касарну посетило ви-

Фудбалски клуб „Небески анђели“ формирали смо као група грађана, у жељи да не заборавимо имена и презимена погинулих колега, истовремено ширећи добротинство, пријатељство и другарство у свим местима Пчињског округа. Играњем утакмица на теренима нашег округа ублажава се њиховремена политичко-безбедносна ситуација на југу Србије и јача поверење свих грађана тог краја у Војску Србије и државу Србију.

ше од 28.000 људи, највише ученика основних и средњих школа. Занима их да виде технику којом располаже бригада, Спомен-собу, а воле и извиђаче у акцији.

■ Преуређење старог Офицерског дома у Врању у Дом војске такође је Ваша идеја. Несумњиво је да ће све активности које се у њему буду одвијале привући грађанство.

– Некадашњи Офицерски дом, односно Дом војске, пленио је грандиозношћу и симболизовао славну прошлост јер се у њему одвијало много значајних догађаја за развој и напредак културе града. Зграда је с временом запала у веома лоше стање. Покренили смо иницијативу да се Дом

реновира. Инвеститор радова била је Управа за инфраструктуру Министарства одбране, а извођач „Тончев градња“. Данас се у Дому одржавају биоскопске и позоришне представе, а основали смо музичку и плесну секцију. Све то привлачи грађане и зграда Дома војске опет је споменичко добро културно-историјске вредности и урбанизације Врања.

■ Спомен-собу, коју сте најравије у знак сећања на изгинуле борце и цивиле из Врања и околине у свим рајтовима у последњих 130 година, дуго сте и брижљиво уређивали и она изгледа величанствено. Зашто су, према Вашем мишљењу, спомен-собе толико важне?

– Веома брзо заборављамо добре, храбре и племените људе, често због тренутног дневно-политичког утицаја, а немамо чега да се стидимо. Ко не поштује прошлост, не заслужује будућност. Ми смо у Четвртој бригади сами засукали руке октобра 2007. и до јула 2008. изградили Спомен-собу, коју је до сада видело више од 18.000 људи и 40 иностраних делегација. Она је рађена даноноћно са много љубави и налази се на туристичкој карти града Врања. Њена највећа вредност јесте што се на једном месту налазе имена и презимена свих погинулих војника, полицајаца и грађана Врања и околине од 1878. до 2003. године – укупно 5.440 људи. Спомен-соба је спој војне прошлости и садашњости југа Србије.

Спој прошлости и садашњости посебно се огледа у догађајима везаним за прославу Дана бригаде – 31. јануар. Уобичајена појава је да пре сечења славског колача у Цркви Свете Тројице припадници бригаде певају државну химну, у касарни и центру града, када подешелони војника и старешина марширају Врањем и тако поздрављају Врањанце. Тог дана одржава се и официјерски бал кога организују на начин како су то некад радили официри и подофицири 1. пешадијског пука „Књаз Милош Велики“.

Мира ШВЕДИЋ